

Ерика Бауермайстър

ПАЗИТЕЛКАТА НА АРОМАТИТЕ

Превод от английски
Стоянка Сербезова-Леву

 ciela

На островите

ПРОЛОГ

Ние сме неволни носители на тайните на нашите родители – вълни, причинени от хвърлените камъни, които никога не сме виждали. Когато затворя очи и вдишам, все още мога да усетя онзи ярък, крехък момент, в който баща ми унищожил доверието ми, и това разби сърцето му. Усещам медения аромат на обещанията на майка ми.

Може би и вие ще ги усетите, както и много други неща. Възбудата на момче, твърде уплашено, за да даде воля на гнева си. Ярката вцепененост на момиче, изгубило всичко в миг на героизъм. Миризмата на дъжд, сол и дим от лула. Нещата, които се случиха, преди да откриете пътя към мен.

Усещам те, моя малка рибке, в прилива на кръвта си, в дъха си. Ние, хората, сме съставени почти изцяло от вода с изключение на камъните на тайните ни. Нека моите бъдат стабилният брод, по който ще прекосите широката река на живота. Нека с тях изградите дом, вместо да ги оставите да ви затрупат. Това е моят подарък за вас.

Ще ви разкажа една история.

Ще ви кажа всичко.

ПЪРВА ЧАСТ
ОСТРОВЪТ

НАЧАЛОТО

Преди време живеех с баща си на остров, който беше част от обширен архипелаг и се издигаше от студената солена вода, жаден за въздух. Докато растеш сред дъжд, мъх и дебелокори древни дървета, е лесно да забравиш, че по-голямата част от острова – смразяващите шейсет, деветдесет или сто и петдесет метра – се намира под водата. Наистина завинаги, защото не можеш да задържиш дъха си достатъчно дълго, за да стигнеш до дъното.

Островите бяха места, където човек можеше да избяга, макар че тогава не го осъзнавах. Нямах от какво да бягам и имах основателна причина да остана на острова. Баща ми беше всичко за мен. Чувала съм някои хора да казват: „Този човек е целият ми свят“, и очите им блестяха като звезди. Той беше моят свят, буквално, и досега може да грабне мислите ми, да ги издигне и ги подмята като плавей по време на буря.

Хижата ни беше разположена на поляна наред с острова. Не бяхме първите заселници – островите отдавна се бяха превърнали в убежища за бегълци. Преди близо век тук пристигнали френски трапери с напевен говор и широкоплещести дървосекачи и рибари, които ловели сребриста съомга. По-късно пристигнали мъже, криещи се от мобилизацията, и хипита, бягащи от правилата. Островите ги приели, но повечето от тях били принудени да ги напус-

нат заради бурите и дългите мрачни зими. Дивата красота на островите будеше удивление, но можеше да бъде много опасна.

Нашата хижа е била построена от един беглец. Той се установил на това място, където никой не можел да го намери, и сам отсякъл дърветата, с които построил хижата. Прекарал четиресет години на острова. Разчистил място за градина и засадил в нея плодни дръвчета. През една есен изчезнал – вероятно се удавил. Хижата стояла празна дълги години, а после пристигнахме ние, открихме ябълковите дървета, отворихме вратата ѝ и от този момент нататък населението на острова се състоеше от двама души.

Бях много малка и не помня как сме дошли тук. Спомням си само, че живеех в хижата. Спомням си криволичещите между бдителните дървета пътеки и миризмата на пръстта под краката ни, която беше тайнствена и непонятна като приказките. Спомням си единствената ни стая, големия стол до печката и колекцията ни от истории и научни книги. Спомням си миризмата на дим и борова смола, която долавях от брадата на баща ми, докато ми четеше вечер, и призрачния аромат на тютюна за лула на беглеца, която се беше просмукала в стените и не беше изчезнала напълно. Спомням си дъжда, който сякаш говореше на покрива, когато заспивах, а огънят в печката пукаше и му казваше да пази тишина.

Но най-ясно си спомням чекмеджетата.

Баща ми започна да ги изработва веднага след като се настанихме в хижата, и те покриваха стените на стаята от пода до тавана. Чекмеджетата бяха малки и полираната дървена предница на всяко от тях не беше по-голяма от детската ми длан. Те ни заобикаляха като дърветата и островите в далечината.

Във всяко чекмедже имаше по един флакон, а във всеки флакон беше пъхнато навито на руло листче, подобно на тай-

на. Стъклените запушалки на флаконите на горните редове бяха запечатани с червен восък, а тези на долните редове със зелен. Баща ми почти никога не отваряше флаконите.

– Трябва да ги съхраняваме невредими – каза ми той.

Но аз чувах шепота на листчетата в чекмеджетата.

„Ела и ме виж.“

– Хайде да отворим някой от флаконите – молех отново и отново.

Накрая баща ми отстъпи. Извади бележника с кожената подвързия, в който имаше списък с числа, и добави към него още едно. После се обърна към стената от чекмеджета, като обмисляше избора си.

– Ей там, горе – посочих към чекмеджетата, в които бяха прибрани запечатаните с червен восък флакони.

Историите винаги започват в горната част на страницата.

Баща ми беше изработил стълба, която се плъзгаше по край стените. Той се изкачи по нея почти до тавана, отвори едно чекмедже и извади флакона. След като слезе от стълбата, разчупи внимателно восъка. Чух звука от скърцането, докато вадеше запушалката, а след това шумоленето, докато разгъваше листчето. Бялото квадратно листче беше празно. Баща ми се наведе и го помириша и добави едно число към списъка в бележника.

Исках да остана спокойна, но и аз се наведох. Той вдигна очи, усмихна се и ми подаде листчето.

– Заповядай – рече. – Вдишай, но не много дълбоко, за да дадеш възможност на аромата да ти се представи.

Направих така, както ми каза той. Стегнах гърдите си, в опит да не дишам дълбоко, и усетих аромата, който гъделичкаше ноздрите ми и попиваше в къдриците на черната ми коса. Усетих миризмата на горящи дърва от лагерен огън, които не разпознах, на пръст, по-суха от пръстта, която познавах, и на влага, готова да сцени облаците в небе, което не бях виждала. Листчето миришеше на очакване.

– А сега вдишай дълбоко – каза баща ми.

Вдишах и потънах в аромата, като Алиса в заешката дупка.

По-късно, когато флаконът беше запечатан с восък и беше прибран обратно в чекмеджето, се обърнах към баща си. Все още усещах аромата, който се носеше във въздуха.

– Разкажи ми историята му – настоях. – Моля те.

– Добре, малка чучулиго – отвърна той.

Седна на големия стол и аз се настаних до него. Дървата пукаха в печката, а светът навън беше притихнал.

„Имало едно време, Емелин – започна той и ритъмът на думите, сякаш направени от шоколад, ме завладя. – Имало едно време, Емелин, красива кралица, която била затворена в огромен бял замък. Никой от славните рицари не успял да я спаси. „Донеси ми аромат, който ще срине стените“, помолила тя един смел млад мъж, който се казвал Джак.“

Слушах очарована, докато ароматите намираха тайните си скривалища в пролуките между дъските на пода, в думите на историята и в живота, който ме очакваше.